

CÓ ĐIỀU GÌ ĐỂ NÓI THÊM



Sao cứ thấy áy náy khi cầm tập báo trên tay . Có điều gì lán cán muốn nói thêm, muốn phân trần ... Mà nói thêm điều gì nữa ? Bộ có gì quá đáng sao? Đám bạn đã quá tuổi “ngô sớ tùng chi” bỗng có lúc nhớ trăng nhớ gió, hè nhau mà viết lách đôi điều cho kịp lúc còn trăng, kéo thôi buồn lòng gió. Vậy thôi. Không đủ sao, tập giấy đó ?

Vậy chớ hồi nắn nót chép bài thơ đầu đời trên giấy trắng học trò rồi len lén gởi đăng trên mấy tờ nhật báo, hai ba chục năm trước, có thấy băng hăng bó hó gì đâu

Hay là tại lúc đó, còn trẻ lắm, lòng xóc nổi đến chẳng thấy đâu là cái mối giây rối bòng bong đang quấn cuộn đời mình.

Còn bây giờ, đã gần tới cõi yên bình, nên cứ đắn đo trước điều phiến não sắp tới ?

Đã lâu lắm, khi khói đạn còn mịt mù bọn mình hấn ai cũng có lần cảm khái đến ngẩn ngơ khi đọc tới đoạn Trương Vô Kỵ đòi bỏ chốn võ lâm để về làm kẻ tình si, sáng sáng kể lại chân mày cho nương tử. Ôi chí lớn trong thiên hạ có đặng đầy đâu hai con mắt giai nhân !

Sao cứ thấy áy náy khi cầm tập báo trên tay ? Tới lúc chưa, sao không chịu vẽ chuột lại bút than mà tập vẽ nửa đường vòng nguyệt. Sao cứ đâm đầu vào cái chốn đoạn trường mà đi vậy !

Tối cuối năm Houston, rủ nhau về gặp người-quen-chưa-biết-mặt. Mùa đông xứ nóng có khác. Dường như trời chỉ lạnh vừa đủ để dậm thêm chút hồng cho má phấn đã thoáng chút hương phai. Và choàng thêm chiếc áo dạ làm duyên cho những người đàn bà đẹp ở đó. Đêm sâu lắm, trong vắt những mắt sao sáng ngời. Một chút mặn đũa cay. Mấy hơi rượu nồng dẫn lối. Bỗng đâu mà trời đất rưng rưng. Tự dưng mà tình sông nghĩa núi. Và hơi đất cũ xông lên. Và hương trời xa gởi lại. Và chữ nghĩa. Và thơ văn. Và bạn bè. Và bạn bè.

Ngồi ở đó, ngồi ở giữa cái chỗ thủy chung như nhất của tôi bỏ dấu chân về với cát, bỏ mênh mông về cõi mênh mông, bỏ những đau thương và nước mắt, nhưng làm sao bỏ được dòng sông ...THT

Ngồi ở đó, ngồi kề sự thiết tha đến mũi lòng của em trong cửa lớp nhìn ra, ta ngoài cửa lớp nhìn ta một thời, những thầy những bạn những tôi, những cơn mộng cũ ngồi nơi góc nào ...TBT

Ngồi ở đó, ngồi cùng tấm lòng trung hậu tới thấy ra được những gương mặt ngơ ngác tội nghiệp của những đứa trẻ mà hầu như ngày nào cũng chỉ biết ngồi nơi ngưỡng cửa nhìn khoảng sân đất thịt để chỉ nhìn thấy những bóng nắng lay động trên sân như món đồ chơi trẻ thơ tưởng tượng ...PVN

Ngồi ở đó, ngồi vây quanh những hòn non đã sắp cối mà sắt son y như thuở mới vào đời.

Ngồi ở đó, ngồi dựa lưng những cái-cò-lặn-lội-bờ-sông ...

... và thêm nữa, cái đám tư-mã-gối-sầu-nơi-đất-trích.

Đêm thì đêm, ngồi ở đó, sao chỉ thấy sáng trong tim và nóng trên mắt. Và cõi nhân gian ám hỉm như một vòng tay. Và tuổi tác và oan nghiệt và lời dèm pha sao cứ ngọt lịm như khoai lang lùi lửa than, nóng phỏng lưỡi thì để nguội rồi ăn ... có chết con ma nào đâu mà sợ.

Chùng trở lại nhà, tuyết trắng tươi thành phố. Cầm tập báo trên tay sao không còn áy náy chút nào.

Cao Vị Khanh

* làm báo TQBT 2001-2008